

tøerne af „Berlingske Tidende“, Svend Poulsen og Christian Gulmann. Ikke desto mindre har Grosserer Ernst Meyer, den nuværende Direktør for Landmandsbanken, offentlig vidnet, at der den 11. Juli paa Børsen var Rygter fremme om, at der vilde komme en Erklæring fra Direktør Cold om Aktiernes virkelige Værdi. Hvordan er det gaaet til? En af de 3 Mænd maa altsaa have røbet det. Det er dog virkelig meget interessant at faa dette Spørgsmaal oplyst. Dernæst er det vitterligt, at „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder, Overretssagfører Christensen, solgte en meget betydelig Aktiepost og tjente en Formue derved. Altsaa er dette Interview af 11. Juli blevet misbrugt — derom er der ingen Tvivl — af „Berlingske Tidende“s Børsmedarbejder og, som det ogsaa er meddelt mig, af adskillige af hans Venner og Bekendte, som han raadete til at sælge den Dag.

Hvordan blev nu den Erklæring modtaget paa Børsen? Da den blev kendt, skete der det, at da „Det forenede Dampskibsselskab“s Papirer blev udbudt, bød en af Børs-mæglerne det, som Direktør Cold havde nævnt som den virkelige Værdi, 205. Svaret fra Børsen var en skraldende Latter, en Haanlatter, saadan vurderede Børsen, saadan vurderede de indviede Direktør Colds højtidelige Erklæring. Børsen ansaa ikke Direktør Cold for en uhildet Bedømmer af „Det forenede Dampskibsselskab“s Aktiers virkelige Værdi, og her er jeg ved det, som er Kernen i det, som „Social-Demokraten“ søgte at kaste Lys over ved sit Spørgsmaal af 26. November. Naar to gør det samme, er det alligevel ikke det samme. Hvis Direktør Cold havde staaet som den Mand, der i den almindelige Bevidsthed og blandt de indviede var ophøjet over al Spekulation, havde hans Erklæring af 11. Juli været overordentlig betydningsfuld og virkningsfuld. Saadan maatte den almindelige Offentlighed, der ikke var indviet, opfatte den, og man har i Venstres Presse, nu da Direktør Cold blev udnævnt til Udenrigsminister, stadig søgt at hævde, at den havde denne Karakter, men det havde den ikke. Direktør Cold var, for at bruge et Udtryk, som den højtærede Justitsminister maaske vil genkende, ikke den Mand, der var i Stand til at dæmpe op for Jobberiet, fordi han selv havde deltaget i Jobberiet, og det vidste alle indviede. Den Mand, der den 16. Marts med stor Fortjeneste havde solgt sit eget Selskabs Aktier til Kurs 270; kunde naturligvis ikke 3 Maaneder efter med Virkning overfor de indviede hævde, at de kun var 205 værd.

Det er ganske klart. Derfor var der heller ingen, der troede derpaa. Paa det Tidspunkt var Aktierne under en voldsom Modstand fra „Berlingske Tidende“ gaaet op til 440. Det var en vild Opsvindling, og det var for saa vidt meget rimeligt, at Direktør Cold søgte at faa Aktierne ned paa et nogenlunde rimeligt Niveau, ned paa 205, men hvad skete nu? Der skete kun en Nedgang paa 55 Points, det var hele Børsens Reaktion overfor den ganske ejendommelige, ret enestaaende Erklæring. Og saa begyndte Aktierne igen at gaa opad. Saaledes var Stillingen.

Forudsætningen for Direktør Colds Erklæring af 11. Juli var altsaa en helt anden i Virkeligheden end den, den almindelige Offentlighed maatte lægge bagved den. Det blev oplyst under den Debat, der ogsaa opstod i Sommeren 1916. Og den Venstrepresse, der nu i Oktober reklamerede Udenrigsministeren saa ublufærdigt op, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, maa slet ikke have kendt alt det, som var fremme i den offentlige Debat i 1916, for saa vilde man aldrig have indladt sig paa den ublufærdige Opklæring. Direktør Colds Erklæring blev nemlig i højeste Grad kritiseret af Pressen. Derunder i selve „Berlingske Tidende“ af Ingeniør P. A. Pedersen. Ingeniør P. A. Pedersen skrev nemlig, uden at Direktør Cold har modsagt det eller dementeret det, og uden at det er modsagt fra anden Side: „Hr. Direktør Cold er aabenbart Pessimist med Hensyn til Aktieværdier. Som Kuriosum kan jeg anføre, at jeg i Begyndelsen af 1915 købte Aktier i „Det forenede“. I August, da Aktierne stod i en Kurs af godt 170, erfarede jeg, at Hr. Cold havde udtalt, at de sikkert vilde falde, eller at denne Kurs i hvert Fald var vanvittig. Jeg solgte saa Aktierne og købte dem igen, letsindig som man er, til 225. Det glæder mig, at Hr. Cold nu allerede er naaet til denne Værdi (205), men min Tro til hans Forretningsklogskab er samtidig rokket“.

Altsaa Ingeniør P. A. Pedersen oplyser, at i 1915 har Direktør Cold til Venner og Bekendte sagt, at Aktierne ikke var det værd, som de stod i, men ikke desto mindre spekulerer han selv, sælger nogle Aktier, køber igen op og realiserer dem den 16. Marts 1916 til en Kurs af 270. Den højtærede Justitsminister var saa velvillig i Gaar at oplæse et Brudstykke af den interessante og meget lærerige Artikel i „Social-Demokraten“ for 26. November, men han stoppede op paa et ganske bestemt Sted. Han læste op, hvorledes en Direktør efter denne Artikels Skildring vilde stille sig